

OSTAŇTE
SEDIET, KŤM
NEZA-
ZVONI!

MEŠKÁŠ!

Áskavo
nech sa
dostavi
do riadi-
telne!

PADAJTE MI
Z CESTY!

NAJHORŠÍ SKOLSKÝ ROK

ALBATROS

James Patterson a Chris Tebbetts

Môj najhoší školský rok

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

James Patterson a Chris Tebbetts

Môj najhorší školský rok– e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

MOJ
NAJHORŠÍ
ŠKOLSKÝ
ROK

James Patterson

A CHRIS TEBBETTS

ILUSTROVALA LAURA PARKOVÁ

ALBATROS

Preložil Milan Kopecký

Copyright © 2011 by James Patterson and Chris Tebbetts

This edition published by arrangement with Little,
Brown and Company, New York, New York, USA.

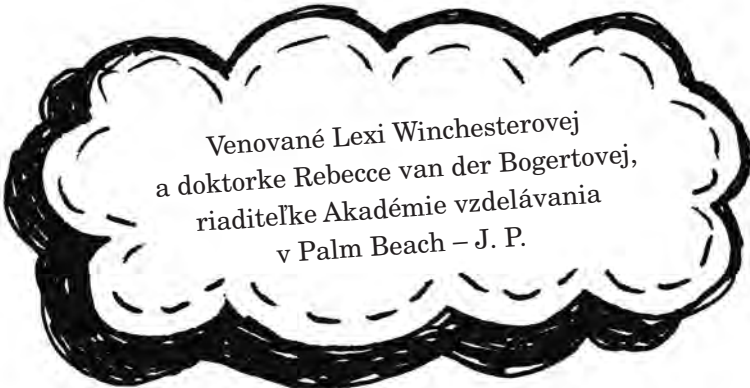
All rights reserved.

Illustrations by Laura Park

Translation © Milan Kopecký, 2015

SBN v tlačenej verzii 978-80-00-04091-2

ISBN e-knihy 978-80-00-04163-6 (1. zverejnenie, 2016)

Venované Lexi Winchesterovej
a doktorke Rebecce van der Bogertovej,
riaditeľke Akadémie vzdelávania
v Palm Beach – J. P.

Jonathanovi
– C. T.

KAPITOLA 1

TRAGICKÝ HRDINA RAFO CHAČADORJAN

Dnešný deň už lepší nebude, a tak môžem rovno začať tento príbeh plný zúfalstva a mizérie pohľadom na nás, teda mňa, moju grckavú sestru Georgiu a tichého Leonarda, napchatých ako sardinky na zadnom sedadle auta policajného zboru Hills Village.

Verte mi, ak chýbate na tomto rodinnom portréte, o nič ste neprišli. K nešťastnej udalosti s policajným zborom Hills Village sa vrátim neskôr. Najprv by som sa mal pochlapiť a porozprávať vám, čo všetko tej katastrofe predchádzalo.

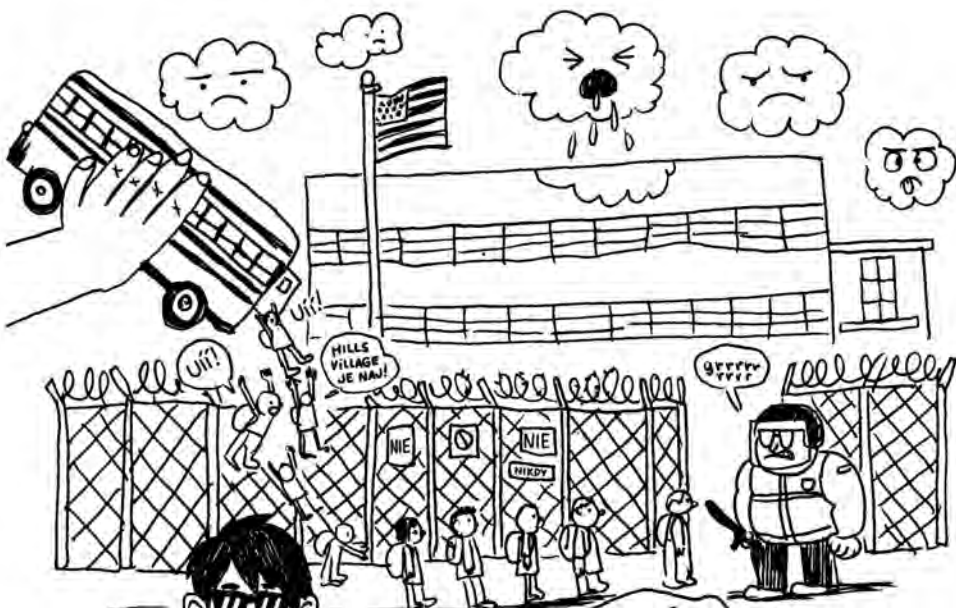
Nuž tak, tram-ta-da-dá, nech sa páči, knižožráči a všetci, čo máte priveľa prázdnych strán v čitateľskom denníku, predstavujem vám svoj pravdivý životopis od narodenia až doteraz. Či skôr od začiatku obávaného druhého stupňa základnej školy. Ak ste niekedy chodili na druhý stupeň, viete, o čom hovorím. Ak vás to ešte len čaká, čoskoro zistíte sami.

Pravda je taká, že pochopiť ma – akože naozaj pochopiť mňa aj môj trafený život – nie je nič ľahké. To je aj dôvod, prečo poznám tak málo ľudí, ktorým sa dá veriť. V skutočnosti však neviem, komu sa dá veriť. A tak radšej neverím skoro nikomu. Len mojej mame Júlii (aj to nie vždy).

Tak uvidíme, ako mi to pôjde s vami. Najskôr niečo o mne.

Inak to som ja, tam vľavo, keď ma mama vo svojom teréniaku vysadila pred väzením, známym aj ako Základná škola Hills Village. Obrázok namaľoval tichý Leonardo.

Aby som si zasa úplne nevymýšľal, verím ešte jednej osobe. A to je práve Leonardo.

RAA
RAA
O
O

Nech sa * se škole
DARI!

TUT
TUT

JVRRRRN

Leo je Totálny Magor s veľkým T a veľkým M, ale pri ňom aspoň viem, kde je sever.

Pokiaľ ide o ľudí, ktorým neverím ani nos medzi očami, tak tu je skromná vzorka.

Prvou z nich je Hlavostína Donatellová, ale počuje aj na meno Dračica. Učí anglinu a môj najobľúbenejší šiestacky predmet – sedenie za trest po škole.

Ďalšou je Ida Strickerová, zástupkyňa riaditeľa. Bez jej dovolenia sa u nás v škole nesmie nikto ani nadýchnuť.

A potom Georgia, moja megazvedavá, megarozmaznaná a megaotravná sestra, ktorej jedinou dobrou vlastnosťou je to, že vyzerá

tak, ako asi vyzerala Júlia, keď bola štvrtáčka.

Mám na zozname aj ďalších, k nim sa tiež dostanem. Alebo aj nie. Ešte neviem, ako to celé dopadne. Určite ste si už domysleli, že toto je moja prvá ozajstná kniha. Teraz ma však zaujímate vy.

Celkom by som vám chcel veriť, ale ako mám vedieť, či vám môžem prezradiť všetky svoje

trápne osobné veci? Napríklad to s tými policajtmi? Akí ste vnútri?

Ste pomerne dobrí, pomerne slušní ľudia? Povedal kto? Vy? Vaši fotrovci? Alebo bráchovci?

Okej, aby som vám dokázal, že by som sa s vami chcel kamošiť – a ja sa nekamoším len tak s hocikým – prezradím vám ešte niečo tajné.

Takto som naozaj vyzeral vtedy ráno v prvý školský deň šiesteho ročníka. Stále sme kamoši alebo ste už zdúchli?

Ak nie, tak nikam nechodte. Celkom sa mi pozdávate. Fakticky. Aspoň viete počúvať. A verte mi, že mám pre vás príbeh ako hrom.

KAPITOLA 2

ZÁKLADNÁ ŠKOLA/PRÍSNE STRÁŽENÉ VÄZENIE

Dobre, teraz si predstavte deň, keď sa narodila vaša praprarará mama. Máte? Teraz od toho odpočítajte ďalších sto rokov. Tak a zhruba v tom čase postavili Základnú školu Village Hills. Pravdaže, vtedy podľa mňa slúžila ako väzenie pre zlodějov dobytká a dodnes sa toho veľa nezmenilo. Len dnes tu väznia šiestakov, siedmakov a ôsmakov.

Videl som dosť filmov na to, aby som vedel, že keď sa prvýkrát stanete väzňami, máte v podstate len dve možnosti: a) zmlátite niekoho ako žito, aby si o vás všetci mysleli, že ste pako a že sa vám nemajú pliesť pod nohy, alebo b) sklopíte hlavu, držíte krok s davom a pokúšate sa v nikom neprebudiť jeho horšie ja.

Viete už, ako vyzerám, tak asi tušíte, ktorú z možností som si zvolil. Len čo som vošiel do triedy, zamieril som rovno k zadnému radu lavíc, čo najďalej od katedry.

Ten plán však mal jednu dieru a tá diera sa volala Miller. Presnejšie, Miller – pán príšer. V tom chalanovi bolo ťažko neprebudiť horšie ja, lebo iné ani nemal.

Lenže to som vtedy ešte netušil.

„Tu vzadu sa ti páči?“ spýtal sa ma.

„Áno,“ odvetil som.

„Takže si problémový typ alebo také niečo?“ vyzvedal ďalej.

Pokrčil som plecami. „Čo ja viem. Ani nie.“

„Lebo tu sedávajú len darebáci,“ povedal a urobil krok ku mne. „A ty si mi zasadol miesto.“

„Máš ho niekde podpísané?“ odvrkol som a vzápätí som si uvedomil, že to asi nebol najlepší nápad, lebo Miller ma svojou XXL labou chytil pod krk a začal dvíhať ako päťdesiatkilovú činku.

Som oveľa radšej, keď mám hlavu na krku,
a tak som sa podvolil a vstal.

„Tak to skúsime ešte raz,“ povedal Miller. „Tu sedím ja. Rozumieš tomu?“

Rozumel som dokonale. Bol som šiestak asi štyri a pol minúty a už som mal na chrbte namaľovaný veľký žiarivý terč. Tomu vravím zapadnúť do davu.

Nechápte ma zle, nie som až taký sraľo. O niekoľko kapitol sami uvidíte, čoho som schopný. Ale dovedy som sa rozhodol presťahovať sa do inej časti triedy. Niekam, kde nebudem v ohrození života.

Sotva som si však našiel nové miesto a sadol si naň, znovu sa ozval Millerov hlas: „Nie, nie,“ povedal. „Aj tam sedím.“

Tušíte asi, ako to pokračovalo.

Keď do triedy vošiel náš učiteľ Rourke, aby nás privítal v novom školskom roku, stál som pri stene a premýšľal, aké to asi bude nemôcť si ďalších deväť mesiacov sadnúť.

Rourke na mňa pozrel ponad okuliare: „Dovoľte, pán Chačra... Chačar... Chačadr...“

„Chačadorjan,“ vysypal som zo seba.

„Na zdravie!“ zvolal ktosi a celá trieda sa rozosmiala.

„Ticho!“ okríkol ich Rourke, hľadajúc moje meno v prezenčnej listine. „Nuž, Rafael, a čo ťa trápi?“ spýtal sa ma a usmial sa ako rozprávkový deduško.

„Nič, ďakujem za opýtanie,“ odvetil som.

„Zle sa ti tu sedí?“ pokračoval.

„Ani nie,“ odpovedal som, lebo som nechcel zachádzať do podrobností.

„Tak teda: SADNÚŤ!“

Na rozdiel od Millera – pána príšer, pán Rourke mal lepšie aj horšie ja, z ktorých som už poznal obe.

Každý mal dosť rozumu, aby si nesadal rovno pred Millera, ale bola to posledná voľná stolička v miestnosti.

A keďže som občas najväčší idiot na svete, neobzrel som sa za seba, keď som si sadal. Nasledoval tvrdý pád až na dlážku – stoličku niekto odsunul.

Čo bolo na tom všetkom dobré? Vzhľadom na to, ako sa mi začal druhý stupeň, v duchu som si hovoril, že najhoršie už mám za sebou.

A čo zlé? Že s tým dobrým som bol úplne vedľa.

KAPITOLA 3

ASPOŇŽE MÁM LEA

Pamätáte sa ešte na riekanku o tých dvoch, čo jedna druhej riekla, že koláče piekla? Ako si požičiavali lopatu, keď jedna skončila, aby mohla druhá začať piecť? Tak nejako podobne to máme my s Leom, ibaže si nepožičiavame lopatu, ale pero. Chápete? Ja ním píšem slová a on kreslí obrázky.

Občas mi aj niečo povie, ale to je naozaj len občas. Veľa toho spolu nenahovoríme. Keby vám Leo chcel oznámiť, že vám horí dom, asi by to skôr nakreslil, než povedal. Leo je asi taký zhovorčivý ako žirafa. (Prirovnaní mám tisíce, stačí si počkať, dámy a páni.)

Pozdrav čitateľov, Leo.

UF,
čo tak
zapáliť si
sviečku?

POZDRAV,
LEO!

ZDRAVIM!

To
hovoriš
mne?

Nie, to
hovori
mne.

Asi som
chytíl nádcu.

Už chápete?

A potom, ak platí, že jeden obrázok vydá za tisíce slov, tak je môj kamoš Leo utáraný ako stará baba. Len musíte vedieť počúvať.

Skrátka a dobre, tichý Leonardo je môj najlepší kamoš v celom Hills Village a aj kdekoľvek inde. No aby zasa nenosil nos tak hore, že mu doň začne pršať, musím dodať, že nemá veľkú konkurenciu. *Oblúbený* veru nie je moje druhé meno.

Čo ma privádza k ďalšej udalosti, ktorá sa prihodila v ten deň.

KAPITOLA 4

KVAK, KVAK, KVAK, TLIAP, TLIAP, TLIAP...

Po zápise dochádzky väčšinou nasleduje prvá vyučovacia hodina, ale dnešok bol výnimočný. Čakalo nás Veľké! Školské! Zhromaždenie! a všetci už horeli nedočkavosťou, kedy sa začne.

Samozrejme, tým *všetci* mám na mysli všetci okrem mňa.

Nahnali nás do telocvične, kde sme si posadali na lavice oproti vyvýšenému pódiu s mikrofónom a s obrovským nápisom na stene:
VITAJTE V ZŠHV!!!

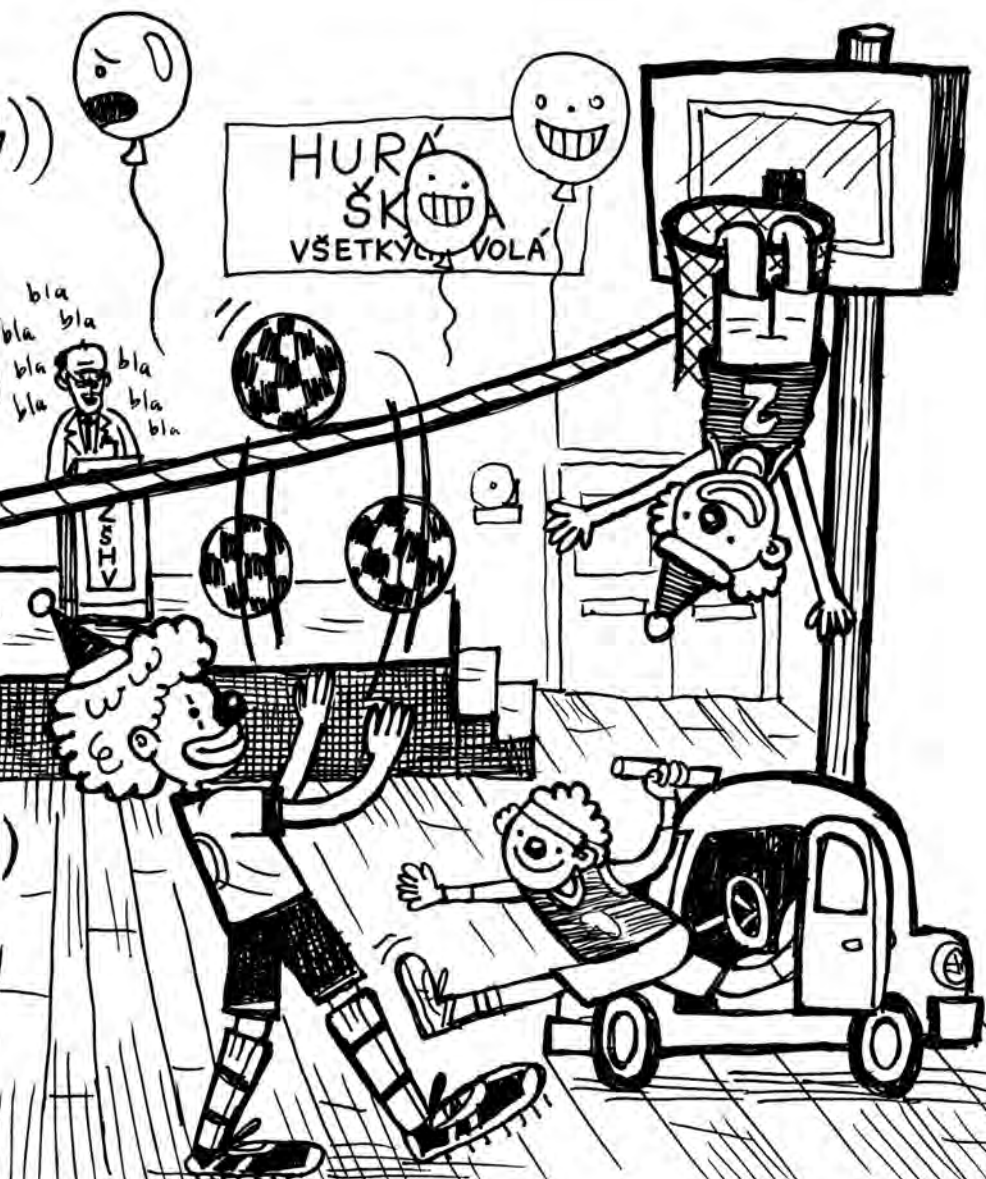
Prvý sa naň postavil riaditeľ Dwight a po príhovore,
ktorý znel asi nejak takto

... uvoľnil priestor roztľieskavačkám, ktoré uvoľnili priestor hráčom futbalu, amerického futbalu a cezpoľným bežcom, ktorí uvoľnili decká tak,

že všetky začali dupotať a vieskať. (Tými všetkými, samozrejme, myslím všetkých okrem mňa). Chýbalo tam už len cirkusové šapitó a tancujúce slony.

Po tejto časti programu oznámila Strickerová, že každý, kto by sa chcel prihlásiť za zástupcu žiakov do školskej rady, má možnosť predstúpiť a prihovoriť sa spolužiakom.

Ako na povel sa postavilo päť alebo šesť deciek z každého ročníka. Možno o tom niečo hovoril Rourke na úvodnej hodine, ale vtedy som sústredil všetku pozornosť na to, či mi Miller zozadu nebodne ceruzku do krku. Nič iné som nevnímal.

Začali so šiestakmi. Najprv sa chopili slova dvaja dilinkovia, ktorých som nepoznal, po nich prišiel na rad Matt Kruščík, ktorý si až do štvrtej triedy jedol šušne, a potom...

„Čaute, decká. Volám sa Jeanne Galletová.“

Asi polovica šiestakov a dokonca aj zopár siedmakov a ôsmakov okamžite spustilo potlesk. Zrejme predtým chodila na základnú školu v Millbrooku, lebo som ju ešte nikdy nevidel. Chodil som na prvý stupeň do Seagraves, kde sme na telesnej chytali potkany a väčšina žiakov, vrátane mňa, dostávala obedy zadarmo.

„Myslím si, že by som bola dobrá zástupkyňa žiakov, lebo viem načúvať druhým,“ vravela Jeanne. „A to je zo všetkého najdôležitejšie.“

Načúval som, oj, veruže som jej načúval.

Bola pekná, to bez debaty. Mala tvár, na ktorú by sa človek vydržal dívať celé hodiny. No zároveň

vyzerala ako fajn baba, ktorá si nemyslí, že je lepšia než ostatní. Aj keď bola.

„Mám veľa nápadov, ako to tu zlepšiť,“ pokračovala. „Ale zo všetkého najprv by som chcela urobiť jednu vec.“

Odstúpila od mikrofónu, podišla dopredu a zastavila sa rovno predou mnou. „Ty si Rafo?“

Zrazu som bol asi taký výrečný ako Leo, ale podarilo sa mi zo seba vysúkať: „To som,“ odvetil som.

„Nedáme si potom v jedálni spolu hranolčeky?“ spýtala sa ma.

„Jasné. Platí,“ povedal som, lebo som ráno náhodou našiel v nohaviciach dvadsať dolárov.

„Nie,“ bránila sa, „hranolčeky sú na mňa.“

Všetky pohľady sa upierali na nás. Kapela začala hrať, roztlieskavačky začali povzbudzovať a Miller – pán príšer sa zadusil na arašide v čokoláde.

Potom som vyhral v lotérii a Strickerová mi povedala, že taký frajer ako ja sa vôbec nemusí obťažovať so šiestym ročníkom a môže prísť až o rok rovno do siedmeho.

JEANNE

Hranolčeky
a SVETU MIER!

Ehm...
máš rada
zatmenia?

Chodíme
spolu
na obed!

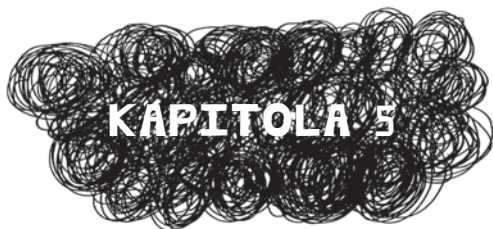
KOKSO!

„... a preto dúfam, že za mňa budete hlasovať,“
dopovedala Jeanne a všetci začali tleskať ako
pomínutí.

Neviem, o čom rozprávala. Ale môj hlas získala.

KRUTÉ PRAVIDLÁ

Dalšia v poradí sa za rečnícky pult postavila Lexi Winchesterová. Poznal som ju z prvého stupňa, bolo to celom príjemné dievča. Môj hlas však patril Jeanne Galletovej. Prepáč, Lex.

Čakal som, že po poslednej reči sa skončí aj zhromaždenie.

Mal som sa načakať.

K mikrofónu sa vrátila Strickerová a zdvihla do výšky zelený zošit, aby ju každý videl.

„Vie mi niekto povedať, čo je toto?“ spýtala sa.

„Ja viem,“ ozval sa Miller – pán príšer kdesi za mnou. „Totálna strata času.“

„Toto,“ uviedla ho Strickerová do obrazu, „je školský poriadok Základnej školy Hills Village. V tomto zošite je všetko, čo potrebujete vedieť o tom, ako sa v škole správať – a ako sa v nej nesprávať.“

Vynorilo sa niekoľko učiteľov a začali nám ich rozdávať, každému jeden.

„Keď dostanete vlastný školský poriadok, otvorte si ho na prvej strane a sledujte text,“ povedala Strickerová. Potom sa pustila do čítania, veeelmi pooomaaléého číítaaaniaaa.

„Prvá časť: Predpísané oblečenie žiaka Základnej školy Hills Village...“

Len čo mi pichli do ruky poriadok, prelistoval som ho až do konca.

Mal šestnásť častí a dovedna dvadsaťšesť strán. Inak povedané, budeme radi, ak sa do Vianoc dostaneme domov.

„... každý žiak sa musí obliekať primerane akademickému prostrediu. Žiakom sa zakazuje nosiť oblečenie viac ako o dve čísla väčšie, než je ich bežná veľkosť...“

POMOC! preletelo mi hlavou. Druhý stupeň sa ešte len začal a už sa nás pokúšajú unudiť na smrť. *Zastavte niekto Strickerovú, než udrie znovu!*

Leo vybral pero a začal niečo kresliť na vnútornú stranu zadnej obálky. Strickerová obrátila list a pokračovala v čítaní.

„Druhá časť: Zakázané predmety. Žiakom sa zakazuje nosiť do školy akékoľvek elektronické zariadenia, ktoré nie sú určené na výučbu. Pod tým sa rozumejú mobilné telefóny, mp3 prehrávače, prenosné počítače...“

A tak ďalej.

A ďalej.

A ďalej.

Pri šiestej časti (Dôvody na vylúčenie zo štúdia) sa mi už varil mozog a predpokladám, že mi z uší išla para.

Odvšadiaľ počúvam, aké je dospievanie skvelé. Lenže namiesto toho stále prichádzajú nové a nové pravidlá. Dospelí jednoducho vravia, čo smiem a čo nie a že všetko je to „len pre moje dobro“. Jasné, veď aj špargľa mi asi prospieva, ale aj tak ma z nej vždy napne.

Z môjho pohľadu bol ten zelený zošit iba dlhým zoznamom možností – alebo skôr istých predpovedí – ako rozlične si za celý školský rok môžem zavariť.

Leo zatiaľ kreslil ako zmyslov zbavený. S každým Strickerovej pravidlom pridal k obrázku pred sebou niekoľko ťahov. Nakoniec obrátil stránku ku mne a ukázal mi svoj výtvor.

PRAVIDLÁ SÚ
NA TO, ABY SA

PORUŠOVALI.

Pozrel som na obrázok a v hlave mi bliklo jediné – to chcem byť ja. Lebo ten chalan sa očividne zobudil do oveľa lepšieho dňa ako ja.

Vtedy som dostal nápad.

Vtedy som dostal fakt, ale že fakt bombový nápad. Akoby sa mi nad hlavou rozsvietila obrovská žiarovka.

V dejinách základných škôl nikdy nikto nedostal taký úžasný nápad. Ba čo v dejinách základných škôl, ani v celých dejinách nápadov! Nielenže mi pomôže prehrýzť sa školským rokom, vravel som si, ale možno mi v Hills Village aj zachráni život.

Pravda, ak budem mať dosť odvahy uskutočniť ho.

KAPITOLA 6

HEURÉKA!

Počuli ste už niekedy výraz „ten porušil všetko, čo sa porušiť dalo“?

Tak to bolo ono. To bol môj skvelý nápad. Porušiť všetko, čo sa len dá. Do bodky.

Videl som to tak, že školský poriadok ZŠHV môže byť mojím najhorším nepriateľom, ale ak to vezmem zo správneho konca, môže sa stať aj mojím najlepším priateľom.

Prepáč, Leo, mojím druhým najlepším priateľom.

Stačí si dať trochu námahy... a najmä nájsť v sebe za vedro odvahy. Alebo radšej dva.

Leo presne vedel, na čo myslím. Veď mi to vnukol svojím obrázkom.

„Urob to,“ pošepol mi. „Vyber si ktorékoľvek pravidlo a začni.“

„Hneď teraz?“ spýtal som sa šeptom.

„Prečo nie? Na čo chceš čakať?“ podpichoval ma, hoci ja som vedel, na čo čakám – na tie dve vedrá.

Ostal som iba sedieť, neschopný sa hnúť, preto mi Leo otvoril poriadok na náhodnej strane a zabodol prst do jedného z pravidiel bez toho, že by naň pozrel. Keď som zbadal, kam ukazuje, skoro som dostal infarkt.

„To nemôžem!“ vyhrkol som. „Čo ak by som pritom niekomu ublížil?“

„Ako by si tým mohol niekomu ublížiť?“ opáčil Leo. „Okrem seba.“

Tým ma veľmi nepovzbudil.

„Pozri,“ povedal mi Leo, „ty nikdy nebudeš ako oni...“ ukázal na kandidátov do školskej rady a športovcov a roztlieskavačky usadené na stoličkách porozkladaných v telocvični. „Ale toto,“ dodal a poklopal perom po školskom poriadku, „toto zvládneš.“

„Ja neviem,“ zakňučal som.

„Alebo,“ pokračoval Leo, „môžeš robiť to, čo doteraz, a každý jeden deň bude taký ako dnešok.“ Mykol plecom. „Hádam to nebude také zlé. V školskom roku je len stoosemdesiat dní.“

Vtedy ma presvedčil. „Dobre, dobre,“ odvetil som a hoci mi srdce bilo v rytme americkej hymny, vstal som a podišiel k jednej z väzenských dozorkýň (teda učiteliek), ktorá stála pri východe z telocvične.

„Treba mi na záchod,“ oznámil som jej.

„To vydržíš,“ odvrkla.

„Ôsma časť!“ zahromžila Strickerová do mikrofónu.
„Už sme v polovici.“

„Prosím,“ povedal som a zatváril sa, akože som schopný pocikať sa aj na tomto mieste.

Učiteľka si vzdychla, zrejme oľutovala, že radšej nevyštudovala právo. „Tak dobre, máš päť minút,“ varovala ma.

Päť minút bolo pre mňa viac než dosť. Vyšiel som na chodbu, ale sledovala ma, až kým som za sebou nezavrel na záchodoch. Tam som narátal do desať a potom vystrčil hlavu z dverí.

Nikde nikto. Asi boli všetci natrepaní v telocvični. Teraz alebo nikdy.

Rozbehol som sa po chodbe, veľkým oblúkom som sa vyhol zborovni, potom som zabočil do ďalšej chodby, prešiel cez jedáleň a ocitol sa na prázdnom zadnom schodisku. Netrvalo ani dve minúty, kým som našiel, čo som hľadal.

Stál som tam a hľadel na malú červenú skrinku na stene.

Počul som Leov hlas, akoby stál pri mne.

Nepremýšľaj o tom. Rob!

Odklopil som západku, otvoril drôtený kryt a položil prsty na bielu páčku pod ním. Vtedy som pochopil, čo znamená, že už niet cesty späť. Pochopil

som, akú mám misiu, ak sa ju rozhodnem podstúpiť, a to všetko okolo.

Napriek tomu som sa sám seba pýtal: Nešibe ti? Si ty vôbec normálny, ak si myslíš, že ti také niečo prejde?

Nie, odpovedal som si. Nie som.

Dobre, rozhodol som sa. To ja len pre istotu.

Potiahol som páčku.

KAPITOLA 7

CHAOS

Neviem, ako znel poplach v telocvični, ale na schodisku bolo asi desatisíc decibelov hukotu DRN-DRŔŔŔN! DRN-DRŔŔŔN! DRN-DRŔŔŔN! Zakryl som si uši a utekal späť na záchody.

Chcel som sa tam dostať skôr, než učiteľky začnú všetkých zoradovať do dvojstupu a vyvádzať von. Chcel som vyjsť zo záchodov, akože mám už vybavené, a začleniť sa do davu.

Ukázalo sa, že som si robil plán zbytočne. Bol som ešte ďaleko od telocvične, keď sa už zo všetkých strán okolo mňa hrnuli decká, ktoré kráčali, bežali a skákali jedno cez druhé. Strickerová asi nestihla prísť k poučeniu o tom, ako znie požiarneho poplach (jedenásta časť). Dokonca som počul, ako v telocvični naďalej rapoce do mikrofónu.

„Všetci sa upokojte! Zoradte sa pri svojich pedagógoch a usporiadane choďte k najbližšiemu východu.“

Netuším, komu to hovorila. Lebo mne sa zdalo, že už je celá škola na chodbe. A na parkovisku. A na futbalovom ihrisku. A na basketbalovom ihrisku.

Nechcelo sa mi veriť, že som to všetko spôsobil ja! Tak trochu ma za to hrýzli výčitky, ale zároveň to bolo... svetové. Úprimne povedané, predchádzajúca veta je pravdivá iba spolovice. Skôr to bolo tak, že som vedel, že by ma *mali* hrýzť výčitky, ale nehrýzli.

Poplach zatiaľ neprestával vyrevovať

No mne to znelo ako

Keď som vonku našiel Lea, tľapol si so mnou oboma rukami. „Jedno je za nápad, druhé za prevedenie,“ povedal.

„Sláva nepatrí len mne,“ namietol som. „Polovičná zásluha je tvoja.“

„To máš pravdu,“ prisvedčil a tľapol si sám so sebou. Potom mi opäť ukázal, čo nakreslil. „Pozri na to. Trochu som to vylepšil.“

Otvoril som svoj školský poriadok, časť jedenásť, pravidlo tri: „Žiakom sa zakazuje manipulovať s požiarnymi a dymovými hlásičmi.“

Vzal som si od Lea pero a preškrtol celý riadok. Aj to bol skvelý pocit. Jedno pravidlo vybavené, ostávali... všetky zvyšné.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.